

EGNSHISTORISK FORENING for Thyholm og Jegindø
Årsskriftet for 1988.2 (15. årgang). Siderne 24-28

Dette lille varme digt om Kaarens (Karen Højbjerg) kirkegang er forfattet af Sigrid Fomsgaard i Hvidbjerg for over 35 år siden, trykt i Thisted Amts Tidende, og genoptrykkes med forfatterindens tilladelse her i årsskriftet. Sigrid Fomsgaard er født på Styvel Nørregård og har som barn og ung været nærmeste nabo til Kaaren og fulgt med i hendes kirkegang.

Gamle Kaarens Kirkegang

Af Sigrid Fomsgaard

Søndag Morgen aarle Gry
staar Kaaren op for at paany
ære, fejre Herrens Dag
med Salmer under Kirketag.viser

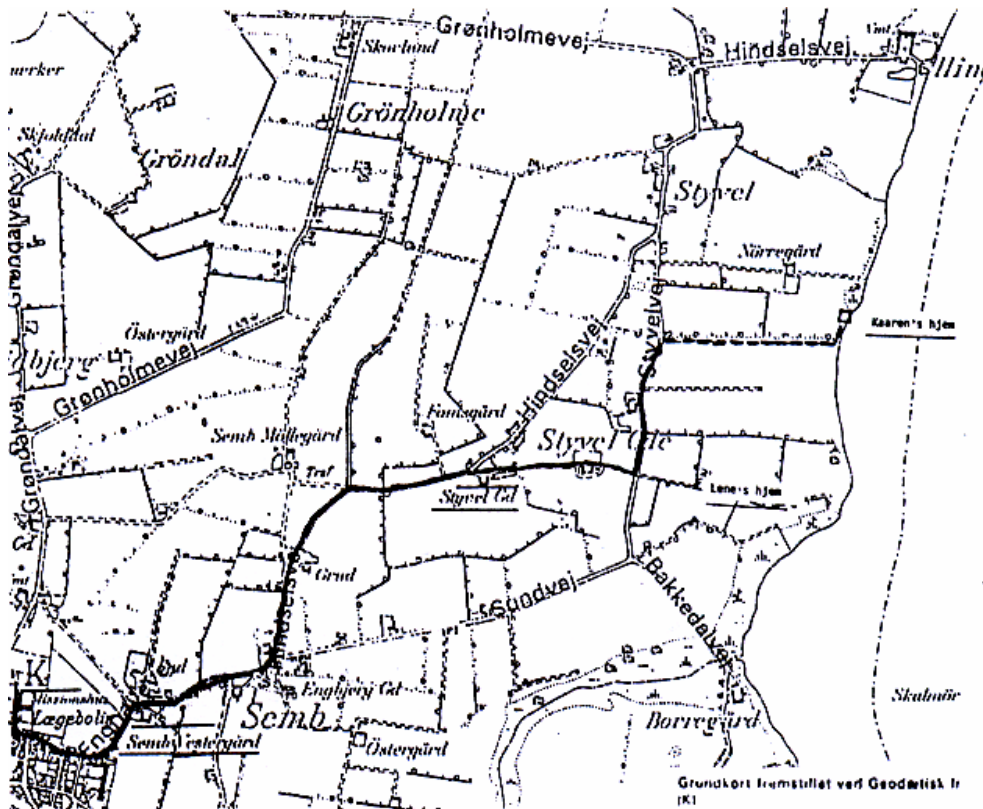
Endnu er Dagen mørk og kold,
men Kaaren gi'r sig Gud i Vold,
tænder Lygten, og dens Skin
Vej for hendes Trin.

Hun i Haanden ogsaa har
Salmebog og Brilleglar
viklet i en Lommeklud.
Hun er klædt i Kirkeskrud:

I den anden Haand hun har
Stokken, der jo Laust's var,
med smaa Trippetrin hun gaar,
øjner endelig Styvelgaard.

Silkeklæde sort og fin,
derunder et af Musselin,
Kjole, Kaabe, Træsko smaa,
der er pudset, saa det forslaar.

Nu det dages mer og mer,
ej ved Lygtens Skin hun ser,
men den føles tung og haard,
sættes ind i Styvelgaard.

Kaaren's »Kirkevej« med markering af hendes hus, og de steder hun gjorde ophold undervejs.

Hanne hun har Kanden paa,
beder Kaaren ej forsmaa,
længe hun ej hvile maa,
hun skal vid're vesterpaa.

Tusinder af Trip dog bringer
hende hen, hvor Klokker ringer,
hvor hun hører kendte Sange,
Ord, der trøster Hjerter bange.

Johanne Sloth, der fulgte Kaaren på vej. Hun må på det tidspunkt have været ældre end digtet lader ane - omkring en snes år - da hun er født 1894. Så dette foto passer aldersmæssigt.

Maren Sloth, hendes søster, der også fulgte på vej. Født 1895.

Stille sidder hun og hører
om den Gud, der laaner Øre
til den mindste Skabnings Bøn,
gamle Koners Suk i Løn.

Og paa Kirkegaardens Gange
hilser hun paa Venner mange.
»Hvem er det?« Ja, jeg vil tro,
det er Bror Volle med Døtre to.

Siden i de Dødes Have
pusler hun ved Kæres Grave,
pylrer lidt ved Laust's Grav:
Herren tog og Herren gav.

P. Madsens Ord hun mindes snar:
»Mette Hønsesuppe har«,
for Hønen der var fed og stor,
er dejlig Mad paa Mettes Bord.

Kaaren nyder Middagsmad
og med Mette snakker glad
om Lars i Hørdum, Marie i Struer,
om Niels og Ane, der Anton huer.

Og til gamle Lenes Seng
gaar hun ind paa Vejen hjem.
Minder fra de unge Aar
tydeligst for Gamle staar:

De er atter Nabokoner,
Mads og Laust ved Bordet troner,
de har søde Børn i Senge,
river Hø paa grønne Enge.

Vinterdagen er saa kort,
efter Kaffen maa Kaaren bort.
»Nu, Lene, Farvel, maa Gud os bevare,
naar snart paa den store Rejse vi fare.

Igen hun gaar paa sølede Veje,
en krumbøjet Kvinde, der har i Eje
den Fred og Lykke, som kun de finder,
der kæmper med ærlige Vaaben - og vinder.

Saa ind paa Styvelgaard hun vender,
Alfred villig Lygten tænder,
Johanne og Maren følger et Stykke,
de vender ved »Jenvold«s og føler sig trygge,

fordi de er to, der løber tilbage;
Kaaren alene mod Hjemmet drage;
det gaar kun langsomt i Østenvind;
men saa løfter hun Klinken og træder ind.

Hun føler sig let og glad i Sind;
men træt hun sig lægger i Alkoven ind.
Saa blødt hun hvisker: »I Jesu Navn!«
og sover ind i Hjemmets Favn.

*Hanne Sloth, Styvelgård, som Kaaren besøgte både på hen- og hjemvejen.
Mette Madsen, Semb Vestergaard, som Kaaren besøgte på hjemvejen.*

*Kaarens kirkegang, som den her er skildret, må have fundet sted i årene 1914-20. Hendes mand, Laust Højbjerg, døde i 1911 og Kaaren selv i 1922, 74 årgammel. Ægteparrets smukke gravsten kan stadig ses på den gamle kirkegård nord for Hvidbjerg kirke.
Hendes gamle nabokone Lene (Helene Pedersen) døde i 1920 og har sikkert været syg og sengeliggende, da Kaaren besøgte hende på hjemvejen for at opfriske gamle minder.*